

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

Het Lijk op 't strand.

— Straks is 't donker, Jules... en oom zou zoo kwaad zijn, als ik niet thuis was...

Anna Mertens wandelde met den hulploods Jules Bruwaan op het strand buiten 't stadje Zeewal, in Engeland.

't Had den ganschen dag gestormd en nog woei er een stijve wind, die de grauwe wolken uit zee over de wijde polders joeg.

— En als uw oom, de deftige reeder Krummel nu eens wist, dat ge bij mij waart geweest, wat dan, Anna? vroeg Bruwaan schertsend.

— O, wat zou hij uitvaren!

— En op mij afgeven. 't Is maar een loods, een slampamper, een pikboer! Ja, ik weet het; hoe uw oom over de zeelui denkt, die hem toch rijk maken en vooral in dezen vervloekten oorlogstijd!

— Jules, weeze zijn zooals ik, is ongelukkig!

— Ja... Maar ge staat niet meer alleen. Ik ben er toch... en geen honderd Krummels zullen ons scheiden! Als ge maar niet naar den jongen Krummel luistert!

— M'n neef Willy! Wees niet jaloersch...

— 't Is maar om te gekken! Ik weet, dat ik op mijn Anna vertrouwen mag...

En de flinké zeeman sloeg zijn arm om

't meisje, trok haar tegen zich en kuste 't bevallig gelaat.

— Pas toch op! Moesten ze het zien!

— Wie? Een kustwachter... Och, die zal zich niet ergeren aan twee verliefden!

— Maar nu moeten we doorstappen... De avond valt in.

— We zijn dadelijk in de stad, helaas!

— 't Zal wel eens beteren! Maar, o, Jules, daar ligt iemand! Kijk... daar op 't strand...

— Ja... Laat me alleen gaan zien, Anna, ge zoudt te veel schrikken!

— Ik heb ook loodsensbloed in de aderen, Jules... Is 't een doode?

— Ja... Een die door den storm aanspoelde... Dat gebeurt tegenwoordig veel.

Ze kwamen bij het lijk... 't Gelaat was nog bijna ongeschonden. Diepzatende oogen in de kassen en blauwe kringen liepen er om heen...

— Arme jongen... 't is haast nog een kind, zei 't meisje, en innig medelijden trilde in haar stem.

— Een van de Fransche marine... Misschien een Bretnjer. Die gaan vroeg naar zee... Kom, Anna... ik zal de kustwacht waarschuwen. Kijk er niet te lang naar!

— Ik peins aan zijn moeder... Misschien had hij ook een verloofde!...

— Ja, goed mogelijk. 't Is een vreeselijke tijd... Er dobberen ginds veel lijken...

En de jonge zeeman wees naar de wijde vlakke, waar de golven nog woest rolden met koppen van schuim.

— En gij moet er ook varen, Jules.

— 't Is mijn vak... en nu dubbel mijn plicht. 't Is een schoon werk aan de schepen den weg te wijzen...

Het tweetal stapte sneller door.

— Ja, de zee is wreed, zei Anna. Oom zendt de «Vertrouwen» ook weer uit, en 't is een slecht schip... zeggen ze.

— Dat weet ik! Maar slechte schepen zijn veel waard, want de vrachten zijn hoog.

— En hij waagt daarop kostbare menschenlevens? O, ik kan 't niet gelooven, dat de «Vertrouwen» zoo slecht is. Dan zou oom ze niet meer laten varen. Hij is toch een braaf man.

— Dat zeggen velen... Kijk daar zwerft Ko Verlaan...

— Die is ook in ooms dienst...

Ik vertrouw dien kerel niet. Hij zou den armen Franschman wel durven uitplunderen.

— Maar Jules toch...

— O, hij' zou hem best durven aftasten. 't Is een gemeene strandlooper! Uw oom Krummel heeft wel meer van dat ras in zijn dienst!

— Ge overdrijft ook... Oom wordt algemeen geacht. 't Is waar hij kan soms streng zijn, maar, oneerlijk...

— Achtung heeft hij genoeg en ieder buigt den nek voor hem...

Ko Verlaan, een kerel met een ongunstig uiterlijk, kwam nu voorbij en nam eerbiedig de ronde muts af.

— Goeden avond, Juffer Anna, groette hij onderdanig.

— Zeg, ouwe gapper, ginder ligt een lijk, blijf er een eijndje van daan, hé! zei Jules Bruwaan...

— Een lijk! Och, wat heb ik een medelijden met den armen zeeman!

— Ja, ja, dat geloof ik! Maar hij kan uw medelijden nu heel goed missen en uw bijzijn nog meer!

— Wat bedoelt ge, meneer Bruwaan?

— Dat snapt ge maar al te best... O, daar is een kustwachter ! Nu ben ik geruster.

De hulploods deelde zijn ontdekking mee en trok dan met Anna de duinen over en de laan op, die naar Zeewal geleidde.

— Hier moeten we van elkander gaan, zei Anna aan de eerste huizen.

— Nu al ?

— Ja... Oom heeft zooveel kennissen...

— Och, ja... hij is nu algemeen geacht. En menschen die rijk worden, hebben veel vleiers en overdragers...

— Morgen moet ge varen...

— Dezen nacht vertrek ik met den kotter.

— En zulk onstuimig weer !

— Maak u maar niet bang, hoor ! De storm is bedaard en 't wordt nog kalmer...

— En ik zal voor u bidden...

— Doe dat !

— Maar 'k zal toch voortdurend dien jongen Franschman zien...

— Kom, kom, geen zware gedachten, hoor ! Overmorgen ben ik weer vrij. Om half vijf sta ik achter den vuurtoren op post...

— Ja, ik zal mijn best doen om te komen.

Ze scheidden en Anna Mertens verhaastte nog haar schreden. Ze was een weeze en woonde nu bij haar voogd, den reeder Bruno Krummel. Haar vader was loods geweest... en haar moeder een zuster van Krummel. Die had haar hand geschonken aan den eerlijken, flinken Mertens, zeer tegen den zin van haar trotschen broer Bruno, die nooit over den drempel had willen komen.

Vader Mertens roerde nimmer aan 't beetje geld van zijn vrouw. Daartoe was hij te fier en het door intrest vermeerderd kapitaalje behoorde nu aan 't eenige kind en was onder beheer van twee voogden, waar-

van de eene, een scheepskapitein zeer in de schuld stond van den ander, Bruno Krummel.

Anna zuchtte toen ze het deftige huis zag, voor haar als een gevangenis bijna, waaruit ze slechts nu en dan eens wegglijpen kon onder 't voorwendsel van een boodschap...

Over dag gebruikte de steeds zuinige Krummel, die tegelijk van Anna's intresten ook kostgeld rekende, het meisje op zijn kantoor. 't Heette, dat ze zich zoo oefenen kon, want kennis was nimmer overbodig, doch tevens spaarde hij een klerk uit.

Anna belde en 't dienstmeisje opende de deur.

— Is oom al thuis ? vroeg de weeze.

— Ja, juffrouw... Hij zit aan 't diner.

— Nu reeds ?

— 't Is kwart voor zes...

— Zoo laat !

Haastig ontdeed Anna zich van mantel en hoed en liep ze even naar haar kamer, om wat toilet te maken, want oom was op dat alles zeer stipt.

— Er zit wat op, dacht ze verschrikt. Te laat aan 't diner !

Ze keek even naar een groot portret aan den muur... 't Stelde haar moeder voor...

Die had ze goed gekend. Anna was tien jaar, toen haar vader verdrong en veertien toen haar moeder stierf...

— O, mama, waarom liet ge me zoo vroeg alleen ! zei ze treurig.

Ze drong een traan terug en begaf zich met bonzend hart naar de eetzaal.

— Zoo, zoo..., sprak oom Krummel, een korte dikke heer, met kleine, glinsterende oogen.

Hij haalde zijn gouden uurwerk uit.

— Acht minuten voor zes vervolgde hij.

En de regel van 't huis bepaalt het diner op half zes.

— Verontschuldig me, oom...

— Boodschappen natuurlijk...

— Wat in de winkels leutere zoals dame's doen, zei Willy, de twee-en-twintigjarige zoon, die even met zijn luid, gulzig smekken op hield.

— Ga maar gauw zitten... Marie heeft de soep warm gehouden, suste mevrouw Krummel, die er wat lijdend uitzag.

— Maar nu weet ik nog niet, waar gij zoo lang zijt gebleven, hernam onverbiddelijk de reeder. Ik zou de soep niet warm houden. Regel is regel en wie dat schendt, moet de gevolgen dragen. Maar als voogd mag ik toch wel weten, waar mijn pupil zwerft, als de avond valt.

— Oom er was een lijk aangespoeld.

— Een lijk ! Bah... vertel dat toch niet aan tafel ! schoot Willy uit. Met al die akeigheden bederft ge iemands eetlust !

— 't Was een jonge Franschman... en ik had zoo'n medelijden met hem, hernam het meisje wat heftig.

— Houd nu in Gods naam op ! riep de zoon. 'k Weet niet, hoe ge u niet schaamt daar naar te gaan zien. Dat doen alleen slampampers en ander kaaivolk en vischwijven ! Dat is van haar vader.

— Er zit nog loodsensbloed in, hoonde de heer Krummel !

— Daar is de soep, zei haar tante haastig. Eet nu gauw.

Tranen welden Anna in de oogen.

— Geen sentimentaliteit ! verbood Krummel, wien niets ontving.

Toen barstte Anna in snikken los. Had oom nu maar gezwegen. Ze had zich willen beheerschen.

— Altijd met die bitsheid ook ! keef mevrouw tot haar man.

— Krokodillentranen ! spotte Willy. Verlang dan zoo naar uw diner ! Hij veegde met zijn servet de saus van zijn lippen.

Anna snelde uit de kamer naar boven. Ze viel gekniel op de sofa neer, onder 't portret van haar moeder.

— O, mama... waarom nam ge me niet mee in 't graf ! riep ze schreiend. Dat leven hier... en eiken dag weer ! En hoe lang nog ! Ze bleef den ganschen avond op haar kamer... Ze kon nu niet meer beneden gaan. Ze had tante verwacht maar begreep, dat die van haar oom niet komen mocht...

Vroeg legde Anna zich te bed...

Toen zag ze Jules' gelaat voor zich en 't glimlachte haar tegen.

De flinke, eerlijke Bruwaan zou haar beschermmer worden. Hij was maar een loods zooals haar vader, maar loodsensbloed klotste haar ook door 't lijf... En eens schudde ze den last van dit deftig huis af...

Joris.

's Morgens aan het ontbijt zag Anna haar oom terug.

— Ge hebt gisteravond de waarheid niet gezegd, sprak de reeder. Ge verzweeft, dat ge bij Bruwaan zijt geweest, bij dien ongemantierden loods. En ik wil dat niet !

Anna begreep, dat Ko Verlaan die op het strand zwierf, haar verklapt had.

— Oom, ik bemin Jules, zei ze kalm.

— Ge zijt koppig, maar ik zal u leeren u goed te gedragen. En zwijg nu.

('t Vervolgt.)